

2. Рішення Івано-Франківської міської ради від 24.02.2011р. № 71-7 «Про комплексну програму реформування та розвитку житлово-комунального господарства міста Івано-Франківська на 2011-2015 роки «Реформи, порядок, розвиток» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.mvk.if.ua/uploads/files/prgkg300511.pdf>.

3. Правила благоустрою м. Івано-Франківськ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://komynalka.if.ua/uk/blagoustrij/pravila-blagoustroju/497-pravila-blagoustroju-mista-ivano-frankivska.html>.

Політило М.П.

к.е.н., доцент

Національний університет “Львівська політехніка”

СУТНІСТЬ ТА ОБ’ЄКТИ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ МАШИНОБУДІВНИХ ПІДПРИЄМСТВ – СУБ’ЄКТІВ КООПЕРУВАННЯ

Як свідчить досвід зарубіжних країн з ринковою економікою господарювання суб’єкти кооперування розвивають інноваційну діяльність на засадах системно-процесійного підходу. Тобто, у результаті взаємодії суб’єктів кооперування формується певна система інноваційного розвитку, яка охоплює усі стадії інноваційного процесу – від висунення інноваційної ідеї до удосконалення і модифікації інноваційної продукції під час комерціалізації інновацій. У результаті взаємодії суб’єктів кооперування формується певна системи інноваційного розвитку, яка є однією з підсистем управління, функцією якої є формування інноваційного потенціалу і його практичне застосування на засадах активізування креативних пошуків працівників, впровадження сучасних технологій, розробки нетрадиційних шляхів розв’язання виробничо-господарських проблем, покращання властивостей існуючої і створення нової продукції. Складовими елементами системи інноваційного розвитку, як і будь-якої іншої системи управління, є: цілі, суб’єкти і об’єкти, технології і методи, управлінські рішення, інформація та комунікації. Взаємодіючи, складові елементи системи інноваційного розвитку репрезентують собою процес інноваційного розвитку. Розкриття його сутності необхідно здійснити через призму складових елементів системи інноваційного розвитку. Так, елементом цієї системи, який чітко відрізняє її від інших систем є об’єкти інноваційного розвитку (рис. 1.1).

Рис. 1.1. Об’єкти інноваційного розвитку

Проведені дослідження дозволяють стверджувати, що у вітчизняній і світовій практиці інноваційний розвиток² промислових, зокрема машинобудівних підприємств є результатом їх співпраці із іншими організаціями. В силу того, що інноваційна діяльність є інтелектуаломісткою, високозатратною і ризиковою жодне підприємство нездатне досягати високих результатів інноваційного розвитку виключно за рахунок власних ресурсів. З огляду на це, співпраця (кооперування) машинобудівних підприємств з іншими організаціями є однією з основних умов інноваційного розвитку будь-якого об'єкта. На рис. 1.2 наведено групи суб'єктів кооперування, з якими, як правило, взаємодіють машинобудівні підприємства, реалізуючи інновації.

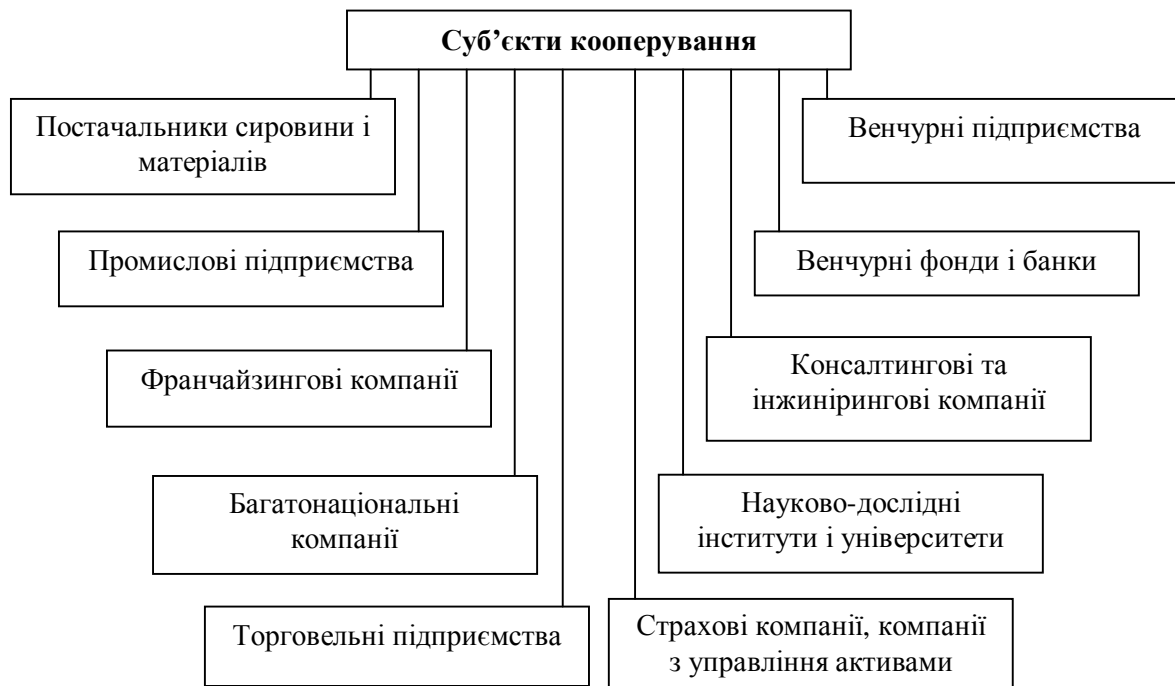

Рис. 1.2. Групи суб'єктів кооперування

Вищенаведені суб'єкти задля реалізації цілей інноваційного розвитку застосовують певні способи кооперування. До них належать: кооперування на умовах укладання договору, кооперування на умовах формування статуту, а також стихійне кооперування. Перший з наведених способів найпоширеніший, оскільки він дозволяє найбільш демократично підійти до узгодження інтересів суб'єктів кооперування. До договірних форм кооперування належать асоціації, картелі, кластери, пули, синдикати, стратегічні альянси, франчайзингові системи, конгломерати, чисті холдинги. Достатньо поширеним є також кооперування на умовах формування статуту. У результаті застосування цього способу співпраці утворюються корпорації, концерни, консорціуми і кооперативи, тобто організації учасники яких втрачають юридичну незалежність задля отримання нових можливостей з інноваційному розвитку. Щодо стихійного кооперування, то до нього доцільно віднести формування змішаних холдингів. На відміну від чистих змішаних холдингів, окрім управління пакетами акцій, займаються ще й іншими видами підприємницької діяльності, наприклад виробництвом готової продукції, торгівлею, транспортними перевезеннями, кредитно-фінансовою діяльністю тощо.

Проведені дослідження дозволяють стверджувати, що незалежно від форм і видів кооперування воно передбачає об'єднання управлінських, виробничих, інноваційних та інших можливостей суб'єктів кооперування задля отримання одного або декількох

² Інноваційний розвиток – це результат практичного використання інноваційного потенціалу, ознаками якого є розроблення і впровадження інноваційних ідей, які спрямовані на отримання економічних, соціальних, технологічних та інших ефектів.

ефектів економічного, соціального, технологічного або іншого характеру. Форми і види кооперування значною мірою, визначають його наслідки для суб'єктів кооперування. До форм кооперування належать: кооперування на засадах поєднання наукових, виробничих, комерційних та інших інтересів фізичних і юридичних осіб (корпорація); кооперування на засадах створення об'єднань підприємств (концерн; асоціація; конгломерат; холдинг тощо); кооперування на засадах розмежування прав власності і прав користування активами (лізинг; франчайзинг; венчур). Ці форми і види кооперування, як правило, призводять до поглинання або злиття одних суб'єктами кооперування іншими.

Ярема Л.В.

к.е.н., доцент

ВП НУБіП України «Бережанський агротехнічний інститут»

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ РЕГІОНАЛЬНИХ ПРОГРАМ РОЗВИТКУ АГРОПРОМИСЛОВОГО КОМПЛЕКСУ

Основними цілями регіональної аграрної політики є: забезпечення комплексного соціального, економічного, екологічного розвитку регіонів; формування їх виробничої та соціальної інфраструктури; забезпечення продовольчої безпеки регіонів в умовах об'єктивної локалізації агропродовольчих ринків у нестабільній перехідній економіці; налагодження міжрегіональних економічних зв'язків в агропродовольчій сфері; ефективне використання, розміщення й перерозподіл виробничих ресурсів між регіонами та всередині них; підвищення доходів зайнятих в аграрній сфері та рівня життя сільського населення; покращання демографічної ситуації в сільській місцевості; поліпшення стану навколишнього середовища, підвищення рівня безпечності продуктів харчування.

Одним із найважливіших завдань регіональних органів управління є розробка прогнозів соціально-економічного адміністративних областей, районів, міст, сіл. Основними вимогами у складанні таких прогнозів є об'єктивність, науковість, відкритість, самостійність, рівність, дотримання загальнодержавних інтересів.

До невідкладних завдань регіональних органів управління АПК слід віднести реалізацію регіональних програм розвитку малого та середнього бізнесу в сільській місцевості. Відповідно до Закону України "Про державну підтримку малого підприємництва" на регіональному рівні ці програми спрямовуються на вдосконалення нормативно-правової бази підприємництва, його фінансово-кредитну, інвестиційну та інформаційно-рекламну підтримку. Фінансове забезпечення регіональних програм повинно здійснюватися за рахунок регіональних і місцевих бюджетів, коштів всеукраїнського і регіональних фондів підтримки підприємництва, інших фондів, коштів регіональних центрів зайнятості, кредитів банків, коштів, отриманих від приватизації державного майна, іноземних інвестицій, міжнародних фондів, коштів регіональних громадських об'єднань підприємців, а також власних коштів виконавців окремих проектів і підпрограм. Регіональні органи управління АПК повинні координувати цю роботу.

Фінансування регіональних програм розвитку АПК і сільського господарства повинно здійснюватися насамперед за рахунок спеціалізованих позабюджетних фондів, залучення приватних інвестицій, у тому числі іноземних; запровадження в межах чинного законодавства регіональних норм амортизації, благодійних внесків приватних та юридичних осіб, залучених коштів населення тощо.